

»Sobočanci ste res pravi gospodje!«

»Tako plešeš kakor kak profesor.«

Šandor je hodil po sobi s trdimi koraki in glasno dihal skozi nos in odprta usta. V sobi se je vzdigoval prah. Toplo, najlepše ozračje je bilo med cimpranimi stenami.

Ko Ščrbič že ni mogel več stiskati ust, je Kovač zatulil na glavnik. Ni trajalo dolgo, ko so se fantje zgrabili po dva in dva in začeli soboški ples. Nekateri so zavriskali, drugi pa so se smejali. Iz vsega tega hrupa pa so se slišali glasovi: »Šandor, dobro plešeš, Ančika ni iz repe. Veselimo se! Šandor je tu. Nikdar ne bomo umrli.«

Ko se je razgrinjala noč nad vasjo in je že svetilo milijon in milijon zvezd na nebu, Šandorja ni bilo več na ulicah. Fantje so vasovali pri dekletih, redki pa so se zbirali na križpotih. Velikega, dobrega Šandorja ni bilo med njimi. Ni bilo več slišati z ulic močnega, hrupnega smeha, kakor je bilo to včasih, ko se je držal gruč mladih ponočnjakov Rebrčev Šandor. Včasih se je kdo spomnil na njegovo pripovedovanje in pokazal na cesti soboški ples ali je stresal pepel »s cigarete v pepelnik«. Nekateri so celo vedeli kaj povedati o Bedrnjakovih goricah. Pa vse to je bledele. Spomin na Šandorja je bil tako, kakor kapljica v morju.

Noč se je vrstila za nočjo. Zvezde so svetile in se trgale z neba kakor prej, Šandorja pa je vzela Sobota.

DVOGOVOR V POLETNI NOČI

INDSKI MOTIV — JERN LEDINA

*Razkleni vendar roki plameneči,
boječa ljubica, od tebe moram stran!
Ne čuješ mar svarila petelina?
Na vrtu je usahnila mesečina
in zarja jutranja naznanja dan.*

*Počakaj, dragi, da naslada
te ure v meni izgori do kraja
in v srcu tlel bo le pepel spomina.
Potem bom sama ti odprla rada
in rekla ti: odidi zdaj.
A preden boš prišel do vrtno ograje,
bom že pri oknu in najraje
bi te na glas poklicala nazaj.*